

Thema: Verbonden op afstand

PREEK

over Lucas 24,50-53

op Hemelvaartsdag 21 mei 2020

Liturgie

Mededelingen van de kerkenraad

Votum en groet

Psalm 68 : 1,8

Gebed

Opwekking 366 Kroon Hem met gouden kroon

Schriftlezing

• *Psalm 47*

• *Lucas 24,50-53*

Preek – Verbonden op afstand

Gezang 215 : 1,3,5 GK De dag van onze vorst brak aan

Geloofsbelijdenis

• *Zondag 18 vr/antw. 49*

Gezang 211 : 1,2,3 GK Wij knielen voor uw zetel neer

Dankzegging en voorbede

Collectemoment

Psalm 68 : 13

Zegen

Gemeente van de Heer Jezus Christus,

Het lijkt haast onmogelijk – om afstand te houden en toch dichtbij te zijn.

We merken het in deze tijd.

We moeten afstand houden van elkaar – u weet wel: anderhalve meter.

Je merkt hoe lastig het is.

Lastig – na al als het gaat om winkelstraten die in sommige steden vol lopen.

Lastig – ook als het erom gaat hoe het straks gaat met de horeca en trouwens ook: hoe wij onze kerkdiensten weer op moeten gaan starten.

Lastig – vooral omdat je elkaar soms zo graag weer wil ontmoeten, elkaar de hand wilt schudden, elkaar misschien een knuffel wilt geven.

Lastig – voor diegenen die graag bij hun dementerende echtgenoot of familielid in een verzorgingshuis willen zijn, maar dat niet of slechts beperkt mogen.

Lastig – voor mensen aan wie vanwege hun verstandelijke beperking het zo moeilijk duidelijk is te maken waarom we tegenwoordig afstand moeten houden.

Lastig, lastig en nog eens lastig.

Lastig – omdat er zoveel afstand is, terwijl je zo graag dichtbij wilt zijn.

In die zin is Hemelvaart misschien ook wel lastig. Ik heb tenminste de indruk dat er velen zijn die het – bewust of onbewust – zo ervaren.

Prima om een dag vrij te hebben – maar wat heeft die dag ons nog te zeggen?

Hemelvaart – dat houdt in dat Christus vertrokken is.

Voorgoed weg.

In de 40 dagen vóór zijn vertrek heeft Hij zich nog af en toe laten zien.

Maar vanaf nu is dat voorbij.

Voorgoed voorbij – nou ja, totdat Hij terugkomt, maar daar is het inmiddels ook al zo'n 20 eeuwen het wachten op.

Z'n leerlingen van destijds zijn – zo krijg je de indruk uit wat we hebben gelezen – overvallen door dat vertrek.

Ze hebben nauwelijks de tijd gekregen om afscheid te nemen, en in plaats van Hem uit te zwaaien staan ze alleen maar te staren naar de hemel.

Galileeërs, wat staan jullie daar te kijken? – zo vragen twee hemelboodschappers hun (Hand. 1,11).

Het lijkt of het gebeuren hen compleet heeft overvallen.

Ze staan erbij en kijken ernaar – maar het dringt amper door wat er gebeurt, of beter: wat er zojuist voor hun ogen gebeurd is.

Even bekruipt je het idee dat die mannen met lege handen staan.

Zoals voor velen van ons Hemelvaart een dag lijkt te zijn waarop we met lege handen staan.

Lastig – om het te hebben over iemand die weg is gegaan, die er niet meer is.

Toch is Hemelvaart zoveel méér dan lastig.

Aan de reacties van de leerlingen merk je het niet dat ze het lastig vinden.

Ik denk dat wij daar zoveel jaren later meer last van hebben, àls we er al last van hebben.

Kijk maar hoe die leerlingen reageren, wat je erover leest.

Als de mannen weer bij hun positieven zijn, keren ze *in grote vreugde* terug naar Jeruzalem, zo staat er (24,52).

Dat is opvallend.

Toen Jezus naar het kruis werd gebracht waren de mannen verslagen en verstrooid. De één zat hier, de ander daar.

Toen de boodschap begon door te dringen dat Hij was opgestaan hadden ze zich opgesloten, de deur van het vertrek waar ze zijn zit dicht.

Toen was er veel ongeloof, wat Jezus hen ook verwijt (Marc. 16,14).

En dat terwijl de Heer het hun meerdere keren had gezegd: ze gaan me overleveren en dood maken – maar er ook bij had gezegd dat dit niet het einde zou zijn.

Voor de leerlingen bleek dat lastig om te geloven.

Dood gaan? Van Jezus? En hoe moest dat dan met zijn koninkrijk?

En weer leven? Hoe gek wil je het hebben?

Heel anders is hun reactie op de dag van Jezus' vertrek naar de hemel.

En dat terwijl Jezus dat vertrek niet met zoveel woorden aangekondigd – in ieder geval niet zoals Hij het heeft gedaan met zijn lijden en dood.

De verbazing waarover je leest in Handelingen, dat staren van de mannen naar een hemel waar zich zojuist wat verbazingwekkends heeft afgespeeld is dan ook niet zo vreemd.

Maar eigenlijk is het nòg vreemder wat er volgt op die verbazing en verbijstering: dan zijn ze alleen maar blij.

Ze brachten Hem hulde en keerden in grote vreugde terug naar Jeruzalem – zo eindigt Lucas zijn beschrijving van het hemelvaart gebeuren zo ongeveer (24,52).

Misschien is dat voor ons wat lastig voor te stellen.

Heb je net iemand uitgezwaaid – nou ja, voor zover dat ging – en dan ben je blij...

Voor ons gevoel past dat maar amper bij elkaar.

Maar méér dan dat zou ik – en ik hoop jullie niet minder! – er naar willen verlangen dat die vreugde ook onder ons wat meer zou gaan leven.

Fijn dat Hemelvaart vandaag betekent dat we een dag vrij zijn; dat is mooi meegenomen.

Maar wat de méérwaarde is van zo'n dag vrij – dat ontgaat je zo gemakkelijk.

Waar Jezus ooit zijn leerlingen “ongeloof en halsstarrigheid” verweet rondom zijn dood en opstanding (Marc. 16,14), daar zou Hij òns misschien wel eens soortgelijke verwijten kunnen maken als het gaat over zijn vertrek naar de hemel.

Wat doet het jou – dat Hij daar is?

Wat betekent het voor ons als gemeente vandaag – dat Hij daar is?

Wat is voor ons de méérwaarde van Hemelvaart?

**

Het antwoord op die vraag is aan jou en aan mij.

Maar misschien helpt het als ik je erop wijs hoe Lucas er de volle nadruk op legt dat Jezus zijn handen uitsteekt.

Precies zoals het bij ons aan het eind van een kerkdienst gebeurt.

Precies zoals het ging met de priester in het tempel van de tijd vóór Jezus – want die uitgestoken handen zijn een eeuwenoud *priestergebaar*.

Lucas tekent het als het ware aan het eind van zijn evangelie voor ons uit: Priester Jezus – die zegenend afscheid neemt van zijn volgelingen.

En nog meer dan het in onze taal duidelijk gemaakt kan worden laat Lucas weten dat Jezus zijn handen omhoog blijft houden – totdat een wolk Hem aan het zicht onttrekt.

Dat betekent dat zelfs achter de wolk van Gods heerlijkheid dat zegenen dóórgaat.

Dat is wat Lucas er duidelijk mee wil maken.

Het houdt niet op...

Jezus is dan wel weg.

Maar zijn zegen blijft op als het ware hangen op aarde.

Hij zelf is wel weggegaan, op afstand.

Maar in die zegen blijft Hij met ons verbonden. Zegen van de Geest!

Verbonden op afstand.

Het mooie is dat het evangelie zoals Lucas het ons beschrijft niet alleen *eindigt* met een zegenende priester.

Aan het begin van zijn evangelie kom je bij Lucas een andere priester tegen.

Priester Zacharias.

Een priester die in de tempel een ontmoeting heeft met de hemel, als hij van de engel Gabriël het goede nieuws te horen krijgt dat hij op zijn oude dag vader gaat worden.

Het kost deze priester de nodige moeite om dat te geloven.

Dit gaat dwars tegen alles in wat hij en zijn vrouw Elisabet nog hadden verwacht.

Na jaren van hoop hebben ze de hoop opgegeven dat er nog een kind komt.

En dan zo – op die bijzondere plek – te horen dat je vader gaat worden, dat wil er maar moeilijk bij deze priester in.

Omdat hij het niet gelooft krijgt hij voor de komende negen maanden een spreekverbod van hogerhand: *je zult stom zijn en niet kunnen spreken tot de dag waarop dit alles gaat gebeuren* (Luc. 1,20).

Met die boodschap moet hij – nee, niet alleen naar huis, naar zijn vrouw Elisabet. Eerst moet hij met die boodschap naar buiten, naar de menigte die hem staat op te wachten, zoals het destijds te doen gebruikelijk was.

Ze wachten op de priester die naar buiten komt, op de priester die na afloop van zijn offerdienst de zegen komt uitspreken over het volk.

Dat hoorde destijds bij elkaar – het brengen van het offer en het uitspreken van de zegen.

In die zegen klonk de boodschap door: mensen, er is geofferd, er is betaald, jullie kunnen gerust naar huis!

Bij Zacharias gaat dat zonder woorden.

Maar het gebaar dat hij maakt is voor de mensen duidelijk: ze begrepen dat er iets bijzonders was gebeurd in de tempel (Luc. 1,22).

En ook de priester zelf kan gerust het huis waar hij zijn dienst heeft verricht verlaten.

Vergelijk dat nou eens met dat wat je aan het eind van het evangelie ziet gebeuren. Wat daar gebeurt is grootser, machtiger.

Dan is het niet priester Zacharias die met de zegen de tempel, het huis van de Heer, verlaat.

Dan is het Priester Jezus die weer Thuis gaat wonen – in het hemels heiligdom.

Priester Jezus – Hij heeft het offer van zijn leven gebracht.

Voor Hem zit dat deel van de priesterdienst er op.

En het mooie van zijn dienst is dat er nu nooit meer geofferd hoeft te worden. Zijn dienst is eens en voor altijd. Zijn dienst hoeft niet herhaald te worden.

Maar dat is niet *heel* zijn dienst.

Want op het brengen van het offer volgt het uitspreken van de zegen.

Zo gaat het bij Zacharias – zo gaat het ook bij Jezus Christus.

Ook Hij steekt zijn handen uit.

Ook Hij maakt dat gebaar, dat gebaar van aanhoudende zegen.

Maar let dan ook op één belangrijk verschil.

Zacharias *verlaat* na dat gebaar de tempel.

Voor hem zit de dienst er op. Hij kan z'n tuniek uittrekken, een bad nemen en z'n vrouw Elisabet vertellen wat hem is overkomen. Wat zal dat een verhaal geweest zijn!

Maar bij Priester Jezus is het anders. Ook Hij heeft zijn offerdienst gedaan. Ook Hij gaat naar huis, naar het huis van zijn Vader.

Maar voor Hem zit de dienst er niet op.

Je zou haast kunnen zeggen: voor Hem begint het nu pas.

Dankzij het offer dat Hij heeft gebracht is er hier beneden geen tempel meer nodig – waar dag in dag uit offers werden gebracht, waar jaar in jaar uit het grote feest van het herstel van de verhouding met God gevierd werd, de Grote Verzoendag.

De tempel beneden heeft afgedaan – dankzij het grote werk van Jezus Christus.

Maar is er dan geen tempelwerk meer nodig? Zeker wel!

Alleen vanaf nu gebeurt dat boven – in het hemels heiligdom.

Priester Zacharias bracht de zegen de tempel uit.

Priester Christus brengt de zegen de hemel binnen – om die vandaar uit te delen.

Hij is wel op afstand. Maar Hij blijft met ons verbonden.

Hij lijkt soms wel ver weg.

Maar in die zegen komt Hij dicht bij jou en dicht bij mij.

Ik had het net over die lege handen – dat gevoel dat je wel eens kunt hebben als het gaat over wat een dag als vandaag betekent voor jou en voor mij.

Even kan je het gevoel bekruipen dat Jezus je in de steek laat, je met lege handen achterlaat.

Denk dan nog eens aan die andere handen, die zegenende handen van Priester Jezus.

Het zijn die handen die ervoor zorgen dat jij niet met lege handen staat.

Het zijn die handen die jouw handen vullen.

Als je eenzaam bent.

Als het je te veel dreigt te worden.

Als je je onbegrepen voelt. Of miskend.

Als God voor jou ver weg is.

Wat een zegen dat het Hemelvaart is – dat we op afstand verbonden mogen zijn met Christus.

Zoals een moeder dat is – als haar kind in Amerika woont.

Of op Malta. Of waar dan ook.

Zo mogen we ons verbonden weten met Hem die zegenend naar ons omziet.

Hemelvaart – dat leert je om je handen te vouwen.

En tegelijk: om je handen te openen.

Het is de Priester in de hemel die ze wil vullen.

Vullen – met vrede en vreugde.

Vullen – met een geluk dat niet kapot te krijgen valt.

Vullen – door Hem met wie we ons – hoe groot de afstand soms ook lijkt te zijn – verbonden mogen weten.

Door Hem heb je de hemel op aarde.

Nu al.

En straks helemaal.

Amen.